

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 12, 2018

Nummer 12, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:365](#) 16-03-2018

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2456](#) 15-03-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:2457](#) 15-03-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:1097](#) 13-03-2018

vennootschap 1/vennootschap 2

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4763](#) 07-11-2017

vennootschap 1/vennootschap 2

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2529](#) 19-03-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1476](#) 15-03-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1475](#) 15-03-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:2184](#) 14-03-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1122](#) 14-03-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:1167](#) 13-03-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:960](#) 13-03-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:1963](#) 09-03-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2241](#) 08-03-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:2671](#) 07-03-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2152](#) 06-03-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:2913](#) 28-02-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1087](#) 22-02-2018

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGECAC:2018:43](#) 19-03-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Oost-Brabant](#) 20-12-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Schietincident op vliegveld met letselschade als gevolg. Geen werkgeversaansprakelijkheid van het Land voor lekken vluchtgegevens door politieambtenaar en medewerker veiligheidsdienst naar criminelen. Relativiteitsvereiste. Zie voor tussenuitspraak PS 2018-0223.

Curaçao Airport Partners N.V. (hierna: CAP) exploiteert Hato International Airport (hierna: het vliegveld). Het land Curaçao (hierna: het Land) houdt toezicht op de veiligheid op het vliegveld. Op het vliegveld zijn twee personen doodgeschoten. Eiseres is bij de betreffende schietpartij in het been geraakt door kogelscherven. Eiseres heeft in eerste aanleg een verklaring voor recht gevorderd dat CAP en het Land hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door eisers geleden schade die het gevolg is van het incident. In het tussenvonnis (PS 2018-0223) heeft het gerecht de vorderingen tegen CAP afgewezen. Ten aanzien van het Land heeft het gerecht beslist dat de vorderingen niet toewijsbaar zijn voor zover zij zijn gebaseerd op schending door het Land van zijn zorgplicht of zijn toezichthoudende taak. Eiseres houdt het Land voorts aansprakelijk op grond van artikel 6:170 BW, omdat de daders van de schietpartij bij Hato Airport de gegevens omtrent vlucht en aankomst van hun doelwit hadden verkregen van een politieambtenaar. Inmiddels is komen vast te staan dat ook een medewerker van de Veiligheidsdienst Curaçao (hierna: VDC) een rol heeft gespeeld. Bij tussenvonnis heeft het gerecht het Land gelegenheid gegeven zich bij akte nader over de gestelde aansprakelijkheid op grond van artikel 6:170 BW uit te laten.

Mede naar aanleiding van hetgeen het Land bij die akte naar voren heeft gebracht, overweegt het gerecht verder als volgt. Tegen de achtergrond van artikel 6:170 BW is het gerecht van oordeel dat het Land niet aansprakelijk is voor zover het betreft de handelingen van de politieambtenaar. Tussen de taak van de politieambtenaar en het verstrekken van de aankomstgegevens aan de schutters bestaat in wezen geen enkel verband en het Land had in zijn hoedanigheid van werkgever dan ook geen zeggenschap over de hier relevante gedragingen van de politieambtenaar.

Ten aanzien van de medewerker van de VDC geldt het volgende. Uit de stellingen van beide

partijen leidt het gerecht af dat hij uit hoofde van zijn functie bij de VDC de beschikking had over de door de politieambtenaar gevraagde vlucht- en aankomstgegevens. Het oordeel ter zake de vraag of de medewerker van VDC onrechtmatig heeft gehandeld en, zo ja, of er voldoende verband bestaat tussen deze fout en de hem opgedragen taak, kan volgens het gerecht in het midden blijven. Gesteld dat de medewerker een fout heeft gemaakt en dat die fout in beginsel voor rekening van het Land moet komen, dan is daarmee nog niet gezegd dat het Land aansprakelijk is voor de door eiseres geleden schade. Daarvoor is ook vereist dat de door de medewerker geschonden norm strekt tot bescherming tegen de door eiseres geleden schade (artikel 6:163 BW). Op dit relativiteitsvereiste loopt de vordering van eiseres stuk. Het ligt in de rede dat de (veronderstellenderwijs) door de politieambtenaar geschonden norm (te weten het niet zonder goede grond aan derden beschikbaar stellen van informatie over personen die slechts uit de desbetreffende informatiesystemen kenbaar is) in elk geval strekt tot bescherming van de belangen van de personen op wie de informatie betrekking heeft. Niet zonder meer kan echter worden aangenomen dat de norm ook strekt tot bescherming tegen de onderhavige schade. Dat zou er immers op neerkomen dat de norm mede strekt tot bescherming van een in beginsel onbeperkte groep van personen tegen schade die op een vooraf niet te voorziene wijze kan ontstaan doordat de ten onrechte verschaft informatie op een bepaalde wijze wordt gebruikt. Gelet hierop had het op de weg van eiseres gelegen om concreet in te gaan op het relativiteitsvereiste. Nu zij dat niet heeft gedaan, bestaat onvoldoende grond voor het oordeel dat het Land aansprakelijk is voor de geleden schade. Het gerecht wijst derhalve de vordering op het Land af.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 19-03-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2018:43

Zaaknummer: CUR201601385

Rechters: Th. Veling

Advocaten: A.J. de Winter en W. Princée

Wetsartikelen: 6:170 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Verdachte heeft slachtoffer met een stanleymes in het gezicht, de hals, de schouder en de borst(kas) gestoken. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 5.000) aan slachtoffer. Behandeling van de gevorderde schade door verlies van arbeidsvermogen levert onevenredige belasting van het strafgeding op.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2529

Zaaknummer: 03/666059-17

Rechters: F.L.G. Geisel, D.C.I. van Delft en I.C.A. Wilschut

Advocaten: B. van Elst

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Beroepsaansprakelijkheid gynaecoloog door uitvoering keizersnede waarbij verlostang is gebruikt, waarna bij kind dwarslaesie wordt vastgesteld? Hoge Raad oordeelt dat eiseres geen recht heeft op inzage in medische analyse van partijdeskundige. Geen verkrijging van persoonsgegevens als bedoeld in Wbp.

Eiseres is door middel van een keizersnede, uitgevoerd door verweerder 1 (gynaecoloog), bevallen van een zoon. Verweerder 1 heeft bij het uitvoeren van deze keizersnede een verlostang gebruikt. Na zijn geboorte is bij de zoon een hoge dwarslaesie vastgesteld. Eiseres heeft verweerders (de gynaecoloog en het Waterlandziekenhuis) aansprakelijk gesteld op de grond dat de dwarslaesie het gevolg is van een bij de keizersnede gemaakte beroepsfout. De rechtbank heeft verweerders veroordeeld tot vergoeding van vijftig procent van de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade die het gevolg is van de door de zoon opgelopen dwarslaesie. Verweerders zijn in hoger beroep gegaan. Eiseres heeft incidenteel appèl ingesteld. Voorts heeft zij in hoger beroep een incidentele vordering ingesteld. Deze, op artikel 843a Rv gebaseerde, vordering hield in dat verweerders op straffe van een dwangsom zouden worden veroordeeld om eiseres inzage te geven in een notitie met bevindingen van de door verweerders geraadpleegde radioloog en de in dat verband gevoerde correspondentie. Het hof heeft deze vordering afgewezen, tegelijk met zijn beslissing in de hoofdzaak. Hierin heeft het hof het eindvonnis van de rechtbank vernietigd en de vorderingen van eiseres alsnog afgewezen (r.o. 3.17-3.23).

Onderdeel 3 van het middel is gericht tegen de afwijzing van de vordering van eiseres in het incident. Het klaagt onder meer dat het hof heeft miskend dat het enkele beroep op de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) volstaat om de vordering toe te wijzen, nu hier sprake is van verwerking van medische gegevens van de zoon zonder toestemming van eiseres. Voor zover deze klacht ertoe strekt te betogen dat het hof het toetsingskader van artikel 35 Wbp had moeten hanteren, faalt de klacht, aldus de Hoge Raad. De vordering van eiseres is gebaseerd op artikel 843a Rv en niet op artikel 35 Wbp. Elk van deze bepalingen heeft een eigen toepassingsgebied. Het hof heeft terecht het toetsingskader van artikel 843a Rv gehanteerd. Voor zover het onderdeel betoogt dat het hof bij de afweging van belangen op de voet van

artikel 843a lid 4 Rv doorslaggevende betekenis had moeten hechten aan de omstandigheid dat de stukken waarvan inzage wordt gevorderd, betrekking hebben op persoonsgegevens van de zoon in de zin van de Wbp, oordeelt de Hoge Raad dat het onderdeel eveneens faalt. Eiseres vordert geen inzage in medische gegevens van de zoon, maar inzage in een medische analyse die de deskundige aan de hand van zodanige gegevens heeft gemaakt op verzoek van verweerders. Het hof heeft dit geval volgens de Hoge Raad terecht gelijkgesteld met het geval waarop het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 juli 2014, gevoegde zaken C-141/12 en C-372/12, ECLI:EU:C:2014:2081, betrekking heeft. Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad, die door de Wbp is geïmplementeerd, stelt de betrokkene in staat te controleren of zijn persoonsgegevens juist zijn en rechtmatig zijn verwerkt, ter bescherming van het recht van betrokkene op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. De onderhavige vordering van eiseres is gericht op verkrijging van informatie ten behoeve van de onderhavige procedure en niet op het doel waartoe Richtlijn 95/46/EG strekt. Het gaat hier dus niet om persoonsgegevens in de zin van die richtlijn. Het hof heeft daarom terecht geoordeeld dat eiseres aan de Wbp niet een recht op verstrekking van de medische analyse van de radioloog kan ontleen.

De overige klachten van het middel kunnen evenmin tot cassatie leiden (artikel 81 RO).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:365

Zaaknummer: 17/00173

Rechters: A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, M.V. Polak en H.M. Wattendorff

Advocaten: J. van Duijvendijk-Brand en M.E. Franke

Wetsartikelen: 843a Rv, 35 Wbp en 81 RO

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op 80-jarige (schoon)moeder door toedienen Oxycodon. Nabestaanden voegen zich als benadeelde partij in het strafproces met smartengeldvorderingen. Aan strikte voorwaarden shockschade is niet voldaan. Vergoeding van affectieschade in huidig wettelijk stelsel niet mogelijk. Enkel vergoeding voor crematiekosten en kosten rechtsbijstand toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1475

Zaaknummer: 13/650362-16 (Promis)

Rechters: W.M.C. van den Berg, M.M.L.A.T. Doll en L. Dolfing

Advocaten: W.J. Morra

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van drie moorden. Hof verklaart nabestaanden niet-ontvankelijk in hun affectieschade- en shockschadevorderingen.

Verdachte heeft zich samen met medeverdachte (zijn broer), aan drie moorden schuldig gemaakt. De broers zijn beiden veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. De eerste moord vond plaats in 2012, toen de broers een 55-jarige man (slachtoffer 1), die op een zondagmiddag met zijn twee hondjes door het bos liep, doodgeschoten en vervolgens beroofd hebben. Ruim een half jaar later hebben de broers een echtpaar (slachtoffer 2) in hun woning overvallen en vermoord (door wurging).

De levensgezel (benadeelde 1) van slachtoffer 1 heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding, die in totaal € 63.859,04 bedraagt, bestaande uit kosten voor het gederfd levensonderhoud, kosten voor de onderbouwing van het gederfde levensonderhoud en kosten voor de uitvaart van slachtoffer 1. In de onderhavige zaak was sprake van een gezamenlijke huishouding (artikel 6:108 BW). Benadeelde 1 beperkt haar vordering tot de periode van overlijden tot 1 oktober 2015, op welke datum zij een gezamenlijke huishouding met een ander is gaan voeren. De rechtbank is van oordeel dat schade als gevolg van gederfd levensonderhoud tot een geschat bedrag van € 30.000 voldoende aannemelijk is geworden. Ook de andere gevorderde schadeposten worden gedeeltelijk toegewezen. Voor het overige verklaart het hof de vordering niet-ontvankelijk.

De (aangetrouwde) kinderen van het echtpaar (slachtoffer 2) hebben zich alle drie als benadeelde partijen in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. In deze procedure staan ter discussie de vorderingen tot immateriële schadevergoeding. Alle drie de (aangetrouwde) kinderen vorderen een bedrag van € 35.000 ter vergoeding van immateriële schade, te weten affectieschade bestaande uit € 17.500 per 'verloren ouder'. Het hof betreft het *Taxibus*-arrest (HR 22 februari 2002) in zijn overweging. In lijn met de rechtbank stelt het hof vast dat het huidige wettelijke stelsel – in het bijzonder artikel 6:106 en 6:108 BW – niet, althans op dit moment nog niet voorziet in de mogelijkheid om zogenoemde affectieschade te vergoeden. Het gaat de rechtsvormende taak van de rechter bovendien te

buiten om te anticiperen op het Wetsvoorstel affectieschade. Ook de Europese richtlijn van 12 oktober 2012 (Richtlijn 2012/29/EU) kan niet als grond voor toewijzing dienen, nu richtlijnen na het verstrijken van de implementatietermijn geen rechtstreekse horizontale werking verkrijgen. Reeds gelet hierop faalt volgens het hof het rechtstreekse beroep op de richtlijn, voor zover de bedoeling hiervan is om deze tegen de verdachte in te roepen. Door de advocaat van benadeelde partijen is uiterst subsidiair verzocht om, gelet op het beleid van het Schadefonds Geweldsmisdrijven, een bedrag van € 5.000 toe te kennen, maar het hof overweegt dat het Schadefonds juist als doel heeft om een financiële tegemoetkoming te geven aan slachtoffers of nabestaanden die hun schade niet op een andere wijze vergoed krijgen.

Verder wordt door de schoonzoon van slachtoffer 2, benadeelde partij 2, shockschadevergoeding gevorderd, omdat hij zijn schoonouders levenloos heeft aangetroffen in hun slaapkamer. Het hof overweegt dat het aantreffen van de slachtoffers een zeer schokkende gebeurtenis kan zijn geweest, maar dat niet is onderbouwd dat sprake is van zogenoemde shockschade. Immers, door of namens de benadeelde zijn geen stukken overgelegd waaruit volgt dat bij hem ten gevolge van de confrontatie met de gevolgen van de aan de verdachte verweten feiten sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Het hof verklaart benadeelde partijen benadeelde 3, 4 en 2 in hun vorderingen tot vergoeding van de immateriële schade niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2457

Zaaknummer: 21-006986-15

Rechters: J. Dolfing, J. Hielkema en P. Koolschijn

Advocaten: E. van der Meer, W. Anker en Korver

Wetsartikelen: 289 Sr, 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op 80-jarige (schoon)moeder door toedienen Oxycodon. Nabestaanden voegen zich als benadeelde partij in het strafproces met smartengeldvorderingen. Aan strikte voorwaarden shockschade is niet voldaan. Vergoeding van affectieschade in huidig wettelijk stelsel niet mogelijk. Enkel vergoeding voor crematiekosten en kosten rechtsbijstand toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1476

Zaaknummer: 13/650361-16

Rechters: W.M.C. van den Berg, M.M.L.A.T. Doll en L. Dolfing

Advocaten: M.L. van Gaalen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van drie moorden. Hof verklaart nabestaanden niet-ontvankelijk in hun affectieschade- en shockschadevorderingen.

Verdachte heeft zich samen met medeverdachte (zijn broer), aan drie moorden schuldig gemaakt. De broers zijn beiden veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. De eerste moord vond plaats in 2012, toen de broers een 55-jarige man (slachtoffer 1), die op een zondagmiddag met zijn twee hondjes door het bos liep, doodgeschoten en vervolgens beroofd hebben. Ruim een half jaar later hebben de broers een echtpaar (slachtoffer 2) in hun woning overvallen en vermoord (door wurging).

De levensgezel (benadeelde 1) van slachtoffer 1 heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding, die in totaal € 63.859,04 bedraagt, bestaande uit kosten voor het gedeerd levensonderhoud, kosten voor de onderbouwing van het gedeerde levensonderhoud en kosten voor de uitvaart van slachtoffer 1. In de onderhavige zaak was sprake van een gezamenlijke huishouding (artikel 6:108 BW). Benadeelde 1 beperkt haar vordering tot de periode van overlijden tot 1 oktober 2015, op welke datum zij een gezamenlijke huishouding met een ander is gaan voeren. De rechtbank is van oordeel dat schade als gevolg van gedeerd levensonderhoud tot een geschat bedrag van € 30.000 voldoende aannemelijk is geworden. Ook de andere gevorderde schadeposten worden gedeeltelijk toegewezen. Voor het overige verklaart het hof de vordering niet-ontvankelijk.

De (aangetrouwde) kinderen van het echtpaar (slachtoffer 2) hebben zich alle drie als benadeelde partijen in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. In deze procedure staan ter discussie de vorderingen tot immateriële schadevergoeding. Alle drie de (aangetrouwde) kinderen vorderen een bedrag van € 35.000 ter vergoeding van immateriële schade, te weten affectieschade bestaande uit € 17.500 per 'verloren ouder'. Het hof betreft het *Taxibus*-arrest (HR 22 februari 2002) in zijn overweging. In lijn met de rechtbank stelt het hof vast dat het huidige wettelijke stelsel – in het bijzonder artikel 6:106 en 6:108 BW – niet, althans op dit moment nog niet voorziet in de mogelijkheid om zogenoemde affectieschade te vergoeden. Het gaat de rechtsvormende taak van de rechter bovendien te

buiten om te anticiperen op het Wetsvoorstel affectieschade. Ook de Europese richtlijn van 12 oktober 2012 (Richtlijn 2012/29/EU) kan niet als grond voor toewijzing dienen, nu richtlijnen na het verstrijken van de implementatietermijn geen rechtstreekse horizontale werking verkrijgen. Reeds gelet hierop faalt volgens het hof het rechtstreekse beroep op de richtlijn, voor zover de bedoeling hiervan is om deze tegen de verdachte in te roepen. Door de advocaat van benadeelde partijen is uiterst subsidiair verzocht om, gelet op het beleid van het Schadefonds Geweldsmisdrijven, een bedrag van € 5.000 toe te kennen, maar het hof overweegt dat het Schadefonds juist als doel heeft om een financiële tegemoetkoming te geven aan slachtoffers of nabestaanden die hun schade niet op een andere wijze vergoed krijgen.

Verder wordt door de schoonzoon van slachtoffer 2, benadeelde partij 2, shockschadevergoeding gevorderd, omdat hij zijn schoonouders levenloos heeft aangetroffen in hun slaapkamer. Het hof overweegt dat het aantreffen van de slachtoffers een zeer schokkende gebeurtenis kan zijn geweest, maar dat niet is onderbouwd dat sprake is van zogenoemde shockschade. Immers, door of namens de benadeelde zijn geen stukken overgelegd waaruit volgt dat bij hem ten gevolge van de confrontatie met de gevolgen van de aan de verdachte verweten feiten sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Het hof verklaart benadeelde partijen benadeelde 3, 4 en 2 in hun vorderingen tot vergoeding van de immateriële schade niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:2456

Zaaknummer: 21-007057-15

Rechters: J. Dolfing, J. Hielkema en P. Koolschijn

Advocaten: C.G.J.E. Lut en Korver

Wetsartikelen: 289 Sr, 6:106 BW en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Leerling loopt ernstig letsel op na ongeval bij gymles (tikspelletje). Gymleraar heeft zorgplicht jegens leerling niet geschonden.

De zoon van eisers was met ingang van het schooljaar 2014/2015 scholier aan een school die onderdeel is van de onderwijsgroep Dunamare. Tijdens dit schooljaar heeft de gymleraar (in dienst bij Dunamare) een gymles gegeven aan de klas waar de zoon deel van uitmaakte. Bij deze gymles werd een tikspelletje gespeeld, genaamd pionnenroof. De zoon is bij het spelen van dit tikspel met zijn hoofd tegen de muur gekomen, toen hij in volle vaart op een medeleerling afrende om deze te tikken. De zoon heeft zijn vijfde nekzwervel gebroken en heeft als gevolg daarvan een incomplete dwarslaesie hoog C5.

Eisers, voorheen in hoedanigheid als wettelijk vertegenwoordiger van de zoon, maar thans als zijn lasthebber (nu hij meerderjarig is), vorderen in deze procedure dat de rechtbank Dunamare veroordeelt aan eisers, ten behoeve van hun zoon, te vergoeden de door hem geleden en te lijden schade. Eisers leggen aan deze vordering ten grondslag dat de gymleraar jegens de zoon onrechtmatig heeft gehandeld door de op hem rustende zorgplicht te schenden (artikel 6:162 BW), waarvoor Dunamare als werkgever van deze gymleraar aansprakelijk is (artikel 6:170 BW). Of het niet treffen van voorzorgsmaatregelen, het niet geven van extra specifieke veiligheidsinstructies of het laten deelnemen aan een gymnastiekoefening onrechtmatig is, hangt af van de aard van deze gymnastiekoefening, de ernst van de mogelijke gevolgen, de bezwaarlijkheid van voorzorgsmaatregelen en de kans op schade, aldus de rechtbank. In het onderhavige geval betekent dit volgens de rechtbank concreet dat het niet treffen van voorzorgsmaatregelen, het niet geven van extra specifieke veiligheidsinstructies of het laten deelnemen aan een gymnastiekoefening slechts onrechtmatig is, indien de kans op een ongeval en/of letsel bij het tikspel zo groot was, dat de gymleraar ter voorkoming of beperking van het ongeval en/of letsel naar maatstaven van zorgvuldigheid extra veiligheidsmaatregelen had moeten treffen of dit tikspel niet had moeten laten plaatsvinden.

Met betrekking tot de stelling van eisers dat de zaal voor wat betreft de voorzieningen ongeschikt was voor de leerlingen en voor het spel (omdat valkussens op de muur ontbraken), overweegt de rechtbank dat de mate van waarschijnlijkheid dat een leerling, ook als hij voor het eerst les heeft in de gymzaal en de bekleding op de muur ten onrechte houdt voor

valkussens, bij het tikspel in volle vaart met zijn hoofd tegen een al dan niet beklede muur botst, niet zodanig groot is dat gezegd kan worden dat de gymleraar ter voldoening van zijn zorgplicht gehouden was om af te zien van het spel, zelf valkussens op de muur aan te brengen of de leerlingen ervoor te waarschuwen dat op de muur aangebrachte bekleding tegen dergelijke ongevallen geen bescherming bood.

Met betrekking tot de stelling van eisers dat sprake was van een gespannen sfeer tijdens de gymles omdat enkele leerlingen de les uit waren gestuurd en dat daarom het spel niet gespeeld had moeten worden, oordeelt de rechtbank dat eisers het causaal verband tussen de gespannen sfeer en het ontstaan van het ongeval niet hebben gesteld, laat staan onderbouwd. Ook de stelling van eisers dat de gymleraar de zoon onvoldoende instructies heeft gegeven en de vragen van de zoon heeft genegeerd, acht de rechtbank niet onderbouwd.

Verder oordeelt de rechtbank dat in een sportzaal waarin een groep schoolkinderen in de leeftijd van ongeveer 15 jaar een tikspel speelt, een verantwoorde wijze van toezicht houden niet inhoudt dat steeds op elk kind en op elk aspect van het spel direct toezicht wordt gehouden, zodanig dat elke onregelmatigheid direct wordt opgemerkt en dat direct kan worden ingegrepen. De rechtbank acht de in dit geval uitgeoefende wijze van toezicht (een gymleraar die zich, dat staat tussen partijen niet ter discussie, positioneert in het midden van het spel), zeker nu het tikspel de gehele zaal bestreek, gebruikelijk en niet onverantwoord, ook al kan dit inhouden dat een onregelmatigheid niet direct wordt opgemerkt, omdat die zich buiten het zicht van de gymleraar afspeelt. Bovendien ziet de rechtbank niet in dat de gymleraar, ook als hij het ongeval op het moment zelf had waargenomen, voldoende tijd had gehad om in te grijpen en daarmee het ongeval had kunnen voorkomen, nu de zoon met onverminderde snelheid richting de muur rende.

De rechtbank komt tot de slotsom dat de gymleraar bij de uitvoering van het spel heeft gehandeld binnen de grenzen van zijn zorgplicht. De rechtbank wijst de vorderingen van eisers af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:2184

Zaaknummer: C/15/250681 / HA ZA 16-713

Rechters: A.C. Haverkate, A.K. Korteweg en W.A. Swildens

Advocaten: F.W. Huizinga en B.M. Paijmans

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:170 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor openlijk geweld in het uitgaansleven. Geen sprake van eigen schuld dan wel medeschuld, ondanks dronkenschap slachtoffer. Slachtoffer heeft diverse verwondingen opgelopen, is bewusteloos geweest, heeft tot op heden last van oorsuizen, hoofdpijn en concentratieproblemen en volgt traumatherapie. Toewijzing smartengeldvergoeding tot bedrag van € 4.000.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:1122

Zaaknummer: 05/720161-17 en 05/720065-17

Rechters: M.A. Jansen-van Leeuwen, H.P.M. Kester-Bik en R.S. Croll

Wetsartikelen: 141 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Vorderingen om GGZ OB en GGZ WNB te veroordelen tot tenuitvoerlegging van de voorwaarden die in de Bopz-beschikking zijn gegeven en om deze instellingen te veroordelen tot vergoeding van een voorschot aan materiële en immateriële schade, afgewezen. De instellingen hebben niet onrechtmatig gehandeld.

Eiseres is bij vonnis van 16 juli 2016 plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis voor een jaar opgelegd, nadat zij als gevolg van een psychose haar zoon van 7 jaar om het leven had gebracht door verwurging. Omdat eiseres met ingang van augustus 2017 een woning huurt in de gemeente waarheen zij wenst te verhuizen zodra dat mogelijk is op basis van een voorwaardelijke machtiging, heeft het FACT-team van GGZ WNB contact gezocht met GGZ OB om te bezien of zij de zorg voor eiseres wil overnemen. Bij beschikking van 2 november 2017 van de rechtbank Zeeland-West-Brabant is een machtiging tot voorwaardelijk verblijf van eiseres (artikel 14c Wet Bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (Wet Bopz)) verleend met een duur tot en met 2 mei 2018. Deze beschikking is afgegeven onder andere op basis van het individueel behandelingsplan langdurige zorg, zoals opgesteld door GGZ WNB. Ten tijde van deze beschikking was er nog geen groen licht van GGZ OB dat zij eiseres ambulante behandeling zou gaan bieden zodra eiseres in de gemeente zou komen te wonen. GGZ OB heeft aangegeven dat zij de ambulante psychiatrische vervolgbehandeling niet zal uitvoeren conform de voorwaarden, neergelegd in de beschikking van 2 november 2017. GGZ OB stelt zich op basis van de voorhanden informatie over eiseres en haar ziektebeeld op het standpunt dat de medicatie moet worden aangepast. Eiseres heeft dit echter geweigerd, omdat zij de nieuwe medicatie onnodig ingrijpend vindt en zij dit als een ernstige inbreuk op haar lichamelijke integriteit beschouwt. Bij afzonderlijke brieven heeft eiseres GGZ OB en GGZ WNB aansprakelijk gesteld voor het tekortschieten in de tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke Bopz-machtiging. Beide instellingen hebben aansprakelijkheid afgewezen.

Eiseres vordert in deze procedure dat GGZ OB en GGZ WNB de voorwaarden die in de beschikking zijn gegeven, ten uitvoer moeten leggen. Verder vordert eiseres dat GGZ OB en GGZ WNB, althans een van beide, (hoofdelijk) veroordeeld wordt tot vergoeding van een

voorschot aan materiële en immateriële schade.

Dat eiseres vanwege haar wens om in de gemeente te gaan wonen thans van GGZ OB verwacht dat deze instelling de opnemende instelling wordt en dan ook onder de in de beschikking genoemde voorwaarden, geeft wat de voorzieningenrechter betreft blijk van een verkeerd begrip van de status van de beschikking. Deze Bopz-beschikking geeft eiseres niet de mogelijkheid om GGZ OB te verplichten om aan haar ambulante hulp te bieden op de in de beschikking genoemde voorwaarden. Het staat GGZ OB vrij om daarin haar eigen afweging te maken.

Ten aanzien van de tweede vordering overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Volgens vaste jurisprudentie is ten aanzien van geldvorderingen in kort geding terughoudendheid geboden. Eiseres heeft bovendien verzuimd te stellen spoedeisend belang te hebben bij veroordeling van GGZ OB en GGZ WNB om bij wijze van voorschot schadevergoeding te voldoen. Ook is niet aannemelijk gemaakt dat GGZ OB en/of GGZ WNB onrechtmatig jegens eiseres hebben dan wel heeft gehandeld en eiseres schade heeft geleden. De voorzieningenrechter wijst de beide vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 13-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:1167

Zaaknummer: C/01/330392 / KG ZA 18-45

Rechters: E. Loesberg

Advocaten: F.W. Oehlen en mr. C.W.M. Verberne

RECHTSPRAAK

vennootschap 1/vennootschap 2

Werknemer raakt grotendeels blind door ongeval bij bedrijf Z. Z niet aansprakelijk voor schade van werknemer op grond van artikel 7:658 lid 4 BW, maar wel op grond van artikelen 6:162 BW, 6:173 BW en 6:175 BW wegens gevaarzettend gedrag.

Feiten

De heer X heeft in dienst van zijn werkgever Y werkzaamheden verricht bij Z. Tijdens de werkzaamheden is de heer X in aanraking gekomen met natronloog, een bijtende stof. Die stof heeft hij in beide ogen gekregen, als gevolg waarvan de heer X aan zijn rechter oog volledig blind en aan zijn linker oog gedeeltelijk blind is geraakt. Aansprakelijkheidsverzekeraar 1 is als verzekeraar van Y door de heer X aansprakelijk gesteld. Aansprakelijkheidsverzekeraar 2 heeft als verzekeraar van Z aansprakelijkheid van Z erkend, maar stelt dat sprake is van eigen schuld bij de heer X en waardeert dit op 50%. Vervolgens heeft aansprakelijkheidsverzekeraar 1 besloten voor 50% te participeren in de schade van de heer X. In eerste aanleg vorderde aansprakelijkheidsverzekeraar 1 voor recht te verklaren dat Z tekort is geschoten in de krachtens artikel 7:658 BW rustende zorgplicht en uit dien hoofde aansprakelijk is jegens de heer X voor het hem overkomen ongeval, alsmede voor recht te verklaren dat Z aldus gehouden is aan aansprakelijkheidsverzekeraar 1 het betaalde en de te betalen bedragen terug te betalen. De kantonrechter heeft de vorderingen van aansprakelijkheidsverzekeraar 1 afgewezen. Appellante, de rechtsopvolger van aansprakelijkheidsverzekeraar 1, is hiertegen in hoger beroep gekomen. Het hof heeft een comparitie gelast.

Oordeel

Artikel 7:658 BW

Appellante betoogt dat Z op basis van artikel 7:658 lid 4 BW als materiële werkgever van de heer X aansprakelijk is voor diens schade als gevolg van het ongeval. Het hof volgt appellante niet in dit betoog. Artikel 7:658 lid 4 BW biedt bescherming in de situatie dat een werkgever in de uitoefening van zijn beroep of bedrijf arbeid laat verrichten door een persoon met wie hij

geen arbeidsovereenkomst heeft. Gezien de feiten in deze zaak was de heer X niet werkzaam in de uitoefening van het bedrijf van Z. De bedrijfsuitoefening van Y is wezenlijk anders. Z heeft Y juist ingeschakeld omdat Z de betreffende werkzaamheden niet verrichtte. Op grond van onder meer het voorgaande komt het hof tot de conclusie dat geen sprake is van aansprakelijkheid voor het ongeval van Z op basis van artikel 7:658 lid 4 BW.

Artikelen 6:162 BW, 6:173 BW en 6:175 BW

Z is naar het oordeel van het hof wel aansprakelijk op grond van de artikelen 6:162 BW, 6:173 BW en 6:175 BW. Bij dit oordeel zijn de zogenoemde kelderluikcriteria in acht genomen. Het hof stelt vast dat er sprake was van gevaarzettend gedrag aan de kant van Z. Zij heeft zelf een proefopstelling met de pomp gemaakt, hoewel zij door de heer X was gewaarschuwd om dit door Y te laten doen. De proefopstelling was niet goed gemaakt. In het bijzonder is relevant dat de persslang die met de tiwrap was omgetrokken bij de aanleg te kort was gemaakt. Verder ontbraken onder meer drukmeters waardoor men niet kon zien of en zo ja, hoeveel bar (druk) er op de slangen stond. Bovendien maakte Z bij de proefopstelling gebruik van natronloog, een gevaarlijke stof. Ook stond er druk op de slangen. Dat er een ongeval met natronloog zou plaatsvinden, was een aan het gedrag van Z inherent gevaar. Mede gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat het zo waarschijnlijk was dat dit gevaar zich zou verwezenlijken dat Z zich naar maatstaven van zorgvuldigheid van het gevaarzettende gedrag had behoren te onthouden. Hier komt bij dat Z de heer X alleen in de loods heeft gelaten, en dat er niemand bij was die hem kon informeren dat er bij de proefopstelling natronloog was gebruikt en er nog druk op de slangen kon staan. Tot slot had Z veiligheidsmaatregelen kunnen en moeten treffen. De slotsom is dat het gedrag van Z onrechtmatig was (art. 6:162 BW). Voorts is Z risicoaansprakelijk omdat de proefopstelling een gebrekkige zaak is als bedoeld in artikel 6:173 BW en doordat natronloog een gevaarlijke stof is als bedoeld in artikel 6:175 BW.

Eigen schuld

Z beroept zich op eigen schuld van de heer X. Het hof acht dit beroep terecht. Zoals blijkt, was er sprake van gevaar. Met zijn ervaring en expertise moet de heer X zich ook hiervan bewust zijn geweest. Desondanks heeft de heer X met een schroevendraaiertje de tiwrap losgemaakt. Tijdens de comparitie heeft de heer X verklaard dat dit niet nodig was voor de inspectie die hij wilde verrichten. Hij was daar om een rapport te maken. Daarvoor hoefde hij alleen te kijken en te luisteren en foto's te maken. Het hof komt daarom tot de conclusie dat de schade van de heer X mede een gevolg is van een omstandigheid die aan hem kan worden toegerekend. Dat de heer X niet wist dat er natronloog in de proefopstelling zat, maakt dat niet althans onvoldoende anders. Hij kon immers wel zien dat drukmeters ontbraken waardoor hij niet

kon zien of en zo ja, hoeveel bar er op de slangen stond. Voor wat betreft het verschaffen van adequate veiligheidsmiddelen is Y ook geen verwijt te maken. Evenmin kan Y worden verweten dat zij de heer X onvoldoende instructies heeft gegeven. Het was immers niet de bedoeling dat de heer X werkzaamheden aan de pomp zou verrichten. Naar het oordeel van het hof dient de schade grotendeels voor rekening van Z te komen. De eigen schuld van de heer X is in verhouding beperkt. Al hetgeen hiervoor is overwogen in onderling verband en samenhang bezien, dienen Z en appellante naar het oordeel van het hof in de verhouding 90%-10% bij te dragen in de schade van de heer X als gevolg van het ongeval.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:1097

Zaaknummer: 200.200.496/01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, J.P. de Haan en P.P.M. Rousseau

Advocaten: H. Lebbing en B.M. Stroetinga

Wetsartikelen: 6:102 BW, 6:162 BW, 6:173 BW, 6:175 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het seksueel misbruiken van verstandelijk beperkte nicht. Slachtoffer was afhankelijk van verdachte, die niet alleen haar oom, maar ook haar mentor en bewindvoerder was. Toewijzing € 3.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:960

Zaaknummer: 16/659806-17 (P)

Rechters: A. Blanke, A.J.P. Schotman en A.C. van den Boogaard

Advocaten: G.V. van der Bom en R.E.H. Jager

Wetsartikelen: 243 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Voorzittersbeslissing in TGO Straatweg-zaak over de wijze van uitoefening van het spreekrecht. Nabestaanden zelf, dan wel hun advocaat, zullen het spreekrecht kunnen uitoefenen wat betreft de gevolgen die het ten laste gelegde bij hen teweeg heeft gebracht. Ook kunnen de nabestaanden zich uitlaten over de strafmaat. De advocaat kan zich namens de nabestaanden uitlaten over het bewijs, de juridische duiding daarvan en de strafmaat.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:1963

Zaaknummer: 10/650036-17

Rechters: N. Doorduijn

Advocaten: O. Saki, R.A. Korver en C.M. Bijl

RECHTSPRAAK

Dekkingsgeschil: geen verzwaarde zorgplicht assurantietussenpersoon als verzekeringnemer twee tussenpersonen inschakelt. Grotere oplettendheid verzekerde vereist.

Eiseres is een transportbedrijf dat beschikt over een eigen wagenpark en eigen chauffeurs. Eiseres maakte gebruik van twee assurantietussenpersonen, Rabobank en Meeùs. Eiseres kon de schade van werknemers als gevolg van een eenzijdig verkeersongeval op twee manieren verzekeren: middels een Schadeverzekering Inzittenden (SVI) in combinatie met een wagenparkverzekering of middels een verzekering Werkgeversaansprakelijkheid Motorrijtuigen (WEGAM-verzekering). Na bemiddeling van Meeùs heeft eiseres bij Nationale-Nederlanden een wagenparkverzekering afgesloten. In deze contractafspraken staat bij het overzicht voor vrachtauto's de term 'SVI' vermeld. Daarnaast heeft Rabobank namens eiseres een Bedrijven Compact Polis afgesloten bij Interpolis. Deze verzekert het WEGAM-risico, maar alleen als het betreffende motorvoertuig niet aan eiseres toebehoort. Vervolgens is een werknemer betrokken geraakt bij een eenzijdig ongeval met een aan eiseres toebehorende vrachtauto. Werknemer heeft eiseres aansprakelijk gesteld voor zijn geleden en nog te lijden schade. Nationale-Nederlanden weigert uitkering, omdat de schade van werknemer volgens haar niet gedekt is onder de wagenparkverzekering. Interpolis keert evenmin uit, omdat de schade is geleden in een voertuig dat op naam staat van eiseres. Eiseres vordert:

- ten aanzien van Nationale-Nederlanden te verklaren voor recht dat Nationale-Nederlanden gehouden is de schade van werknemer te vergoeden tot een bedrag van € 1.000.000.
- ten aanzien van Rabobank en Meeùs te verklaren voor recht dat Rabobank en Meeùs toerekenbaar tekort zijn geschoten in de nakoming van hun verplichtingen en hen hoofdelijk te veroordelen tot betaling aan eiseres van de door haar geleden schade, nader op te maken bij staat.

Ten aanzien van Nationale-Nederlanden

De rechtbank stelt dat in beginsel moet worden aangenomen dat de wagenparkverzekering

SVI-dekking biedt, vanwege de melding daarvan op het overzicht, tenzij Nationale-Nederlanden aannemelijk maakt dat partijen dit niet zijn overeengekomen. Naar het oordeel van de rechtbank is Nationale-Nederlanden daarin geslaagd. Ook rustte er naar het oordeel van de rechtbank geen verplichting op Nationale-Nederlanden om eiseres erop te wijzen dat zij geen SVI-dekking zou verkrijgen. De rechtbank wijst derhalve alle vorderingen tegen Nationale-Nederlanden af.

Ten aanzien van Rabobank en Meeùs

Eiseres verwijt Rabobank en Meeùs dat zij er niet voor hebben gezorgd dat eiseres beschikte over een verzekering die de betreffende schade zou dekken. Een assurantietussenpersoon dient de zorg te betrachten die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tussenpersoon mag worden verwacht. De eerste vraag die beantwoord moet worden is of Meeùs is tekortgeschoten in haar zorgplicht door er niet voor te zorgen dat de wagenparkverzekering ook SVI-dekking zou bieden. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend, aangezien Meeùs wist dat eiseres bij het afsluiten van de wagenparkverzekering beschikte over een WEGAM-verzekering bij Delta Lloyd. Gesteld noch gebleken is dat eiseres daarnaast behoefte had aan SVI-dekking. Vervolgens komt de vraag aan de orde of Rabobank een verwijt kan worden gemaakt van het feit dat de WEGAM-verzekering bij Delta Lloyd is vervangen door de Bedrijven Compact Polis met beperktere dekking. Naar het oordeel van de rechtbank treft Rabobank geen verwijt. Eiseres heeft medegedeeld dat zij beschikte over een SVI onder haar wagenparkverzekering. De zorgplicht van Rabobank sterkt niet zover dat hij moet controleren of dit juist was. Het feit dat eiseres twee assurantietussenpersonen in heeft geschakeld, verzwaart deze zorgplicht niet. Rabobank had hier dan ook geen plicht zijn klant te wijzen op belangrijke dekkingsverschillen. Dit betekent dat ook de vorderingen van eiseres tegen Rabobank en Meeùs zullen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:2671

Zaaknummer: C/09/523163 / HA ZA 16-1375

Rechters: J. Brandt

Advocaten: F.M.A. Rooijakkers en D.M. Gouweloos

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding tussen een motorrijder en een auto met aanhanger die op de weg aan het keren was. Aansprakelijkheid vastgesteld van de bestuurder van de auto met aanhanger, nu deze de motorrijder voorrang had moeten verlenen. Geen eigen schuld van motorrijder.

Verzoeker is tijdens het maken van een rit met de motor ten val gekomen en in botsing gekomen met een auto met aanhanger, die op de weg aan het keren was. Verzoeker heeft als gevolg van de botsing een dubbele fractuur aan zijn rechteronderarm, kneuzingen van linkerbekken en -heup en schaafwonden opgelopen. Hij is langere tijd arbeidsongeschikt geweest en ondervindt nog steeds beperkingen in zijn werkzaamheden ten gevolge van krachtverlies en pijn in zijn rechterpols. In deze procedure is betrokken het Nederlands Bureau Motorrijtuigverzekeraars (NBM), dat op de voet van artikel 2 lid 6 WAM de verplichting op zich heeft genomen schade veroorzaakt door buitenlandse voertuigen overeenkomstig de bepalingen van de WAM te vergoeden.

Verzoeker verzoekt de rechtbank in deze deelgeschilprocedure te beslissen dat het NBM aansprakelijk is voor de schade van verzoeker in verband met het hem overkomen ongeval. Verzoeker stelt hiertoe dat de bestuurder van de auto met aanhanger (hierna: Y) jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld, omdat Y hem bij het keren op de weg geen voorrang heeft verleend. De rechtbank overweegt dat uit artikel 5 WVV 1994, artikel 54 RVV en artikel 1 RVV volgt dat, indien twee weggebruikers een bijzondere manoeuvre uitvoeren, degene die zijn bijzondere manoeuvre als eerste heeft ingezet, voorgaat op degene die zijn bijzondere manoeuvre op een later moment heeft ingezet. Bepalend voor het inzetten van de bijzondere manoeuvre is het moment dat de uitvoering van de manoeuvre voor overige weggebruikers zichtbaar is. De rechtbank overweegt dat uit het reconstructierapport blijkt dat Y, nadat hij de weg had gevraagd en wilde keren, eerst nog ongeveer tien meter rechtdoor is gereden, om vervolgens de keermanoeuvr in te zetten en naar links te draaien. De rechtbank is van oordeel dat, voor het bepalen van het moment waarop Y zijn bijzondere manoeuvre heeft ingezet, uitgegaan moet worden van het moment dat hij daadwerkelijk naar links indraaide. Uit dit rapport blijkt ook dat verzoeker zijn bijzondere manoeuvre (te weten uit een uitrit de

weg oprijden dan wel uit stilstand weggrijden) reeds had voltooid op het moment dat Y zijn keermanoeuvre inzette en dat Y verzoeker daarom voorrang had moeten verschaffen. Door dit na te laten heeft Y gehandeld in strijd met de wettelijke plicht van artikel 54 RVV en aldus jegens verzoeker onrechtmatig gehandeld.

Voor zover het NBM betoogt dat er sprake is van medeschuld in de zin van artikel 6:102 BW, is de rechtbank van oordeel dat dit artikel in het onderhavige geval geen toepassing vindt. Voor zover het NBM betoogt dat er sprake is van eigen schuld in de zin van artikel 6:101 BW, welke tot gevolg heeft dat de aansprakelijkheid van het NBM komt te vervallen, overweegt de rechtbank als volgt. De in het kader van artikel 6:101 BW te beantwoorden vraag is niet of het voor verzoeker feitelijk mogelijk was geweest om het ongeluk te voorkomen door anders te handelen; de te beantwoorden vraag is of een redelijk mens onder de gegeven omstandigheden zodanig anders gehandeld zou hebben dat het ongeluk niet zou hebben plaatsgevonden. De rechtbank is van oordeel dat het niet onredelijk is om, na het weggrijden en tijdens het optrekken, op de tellers van een voertuig te kijken. Bovendien bestond er voor verzoeker geen reden om er rekening mee te houden dat Y een keermanoeuvre zou inzetten. Ook kan niet gezegd worden dat ieder redelijk mens in het onderhavige geval de noodstop zodanig uitgevoerd zou hebben dat de motor overeind gebleven was. Ook had verzoeker redelijkerwijs geen lagere snelheid moeten aanhouden. De rechtbank oordeelt dat verzoeker zich niet anders heeft gedragen dan een redelijk mens onder de gegeven omstandigheden zou hebben gedaan. Het beroep op artikel 6:101 BW slaagt niet.

Het verzoek van verzoeker wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 08-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2241

Zaaknummer: C/03/242999 / HA RK 17-267

Rechters: F.C. Alink-Steinberg

Advocaten: W. Munten en G.J. de Lange

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoek tot bepalen nader voorschot toegewezen. Verzoeker kan niet worden tegengeworpen dat hij onvoldoende heeft gedaan om zijn schade te beperken, enkel omdat hij pas vijf maanden na het ontvangen van eerdere voorschotten begonnen is met zijn therapie.

Verzoeker is slachtoffer geworden van een ongeval, waarbij hij letsel heeft opgelopen. Verzoeker stond met zijn bestelauto stil voor een verkeerslicht en is door een achteropkomende vrachtwagencombinatie, die werd bestuurd door een medewerker van verweerder sub 1, aangereden. Namens verweerder sub 1 heeft Achmea aansprakelijkheid erkend voor het ongeval. Verzoeker dreef ten tijde van het ongeval een eenmanszaak (garagebedrijf). Sinds het ongeval is verzoeker niet in staat geweest zijn werkzaamheden (volledig) uit te voeren waardoor de omzet in zijn bedrijf is afgenomen. Naar aanleiding van het door Athenos Adviesgroep uitgebrachte bedrijfskundig rapport, waaruit blijkt dat het bedrijf zonder het ongeval winstgevend zou zijn geweest, zijn door Achmea verschillende voorschotten betaald. Omdat door Achmea geen voorschotten meer werden verstrekt, heeft verzoeker in maart 2017 een kort geding aangespannen. Achmea is toen onder andere veroordeeld tot betaling van een voorschot van € 5.510 per maand wegens verlies aan verdienvermogen over de maanden april 2017 tot en met september 2017. In deze procedure verzoekt verzoeker de rechtbank onder andere om verweerder sub 1 en Achmea te veroordelen tot betaling aan verzoeker van een voorschot van € 5.510 per maand ter zake het door Athenos benoemde nettoverlies aan verdienvermogen ingaande 1 oktober 2017 en zo telkens voor de maanden die daarop volgen tot en met (vooralsnog) juni 2018.

De rechtbank oordeelt dat de verzoeken zich lenen voor een behandeling in de deelgeschilprocedure, nu hiervoor niet per definitie noodzakelijk is dat partijen daadwerkelijk in onderhandeling zijn.

De rechtbank stelt vast dat tussen partijen in geschil is de vraag of verzoeker wel voldoet aan zijn schadebeperkingsplicht. Volgens verzoeker kan hij eerst voldoen aan die verplichting als er rust en stabiliteit is bereikt. De rechtbank stelt bij de beoordeling van het verzoek voorop

dat verzoeker kennelijk van mening is dat de noodzakelijke rust en stabiliteit daadwerkelijk gevonden kan worden in de financiële sfeer en daarmee in de bevoorschotting door Achmea. Hoewel deze rust en stabiliteit al in mei/juni 2017 werd gecreëerd door het hervatten van de bevoorschotting door Achmea na het kort geding, is eerst in november 2017 begonnen met het volgen van de therapie, daarmee ruim vijf maanden later. Niettemin is de rechtbank van oordeel dat verzoeker wel met voldoende voortvarendheid is begonnen aan deze therapie. De rechtbank is zich ervan bewust dat tussen aanmelding en daadwerkelijke behandeling vaak enige maanden kunnen verstrijken zonder dat een patiënt kan worden geholpen en niet is gebleken dat dit voor verzoeker anders zou zijn geweest. Nu de bevoorschotting slechts gold tot en met september 2017, is de (financiële) onrust en instabiliteit daarna weer ingetreden, wat door Achmea ook niet is betwist. Evenmin is betwist dat deze onrust de therapie nadelig heeft beïnvloed. In het licht van deze feiten en omstandigheden kan verzoeker niet worden tegengeworpen dat hij onvoldoende heeft gedaan om zijn schade te beperken. De rechtbank stelt voorts vast dat verzoeker nog altijd van mening is dat de financiële rust en stabiliteit voor hem tot een mogelijk succesvol verloop van de therapie leiden, welk vermoeden door Achmea niet is weersproken. Voorts stelt de rechtbank vast dat het rapport van Athenos als uitgangspunt kan worden genomen, waardoor aannemelijk is dat verzoeker in ieder geval in enige mate arbeidsongeschikt is geraakt en als gevolg daarvan meer schade heeft geleden dan tot op heden door Achmea bevoorschot is. De rechtbank wijst het verzochte voorschot toe. Daarbij adviseert de rechtbank verzoeker dringend om de behandeling ook werkelijk in te zetten.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2152

Zaaknummer: C/03/243605 / HA RK 17-293

Rechters: K.A.J.C.M. van den Berg Jeths-van Meerwijk

Advocaten: J. Hellendoorn en B.M. Stroetinga

RECHTSPRAAK

Eindvonnis na getuigenverhoor. Eiseres in reconventie is niet geslaagd in het bewijs dat zij ten val is gekomen doordat gedaagde in reconventie haar tijdens een ruzie een harde klap of duw heeft gegeven. Getuigen waren beiden niet aanwezig bij de ruzie en hun verklaringen kunnen daarom geen voldoende ondersteuning bieden aan de verklaring van eiseres zelf. Vordering tot schadevergoeding afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:2913

Zaaknummer: C/09/514597 / HA ZA 16-829

Rechters: M.S. Neervoort

Advocaten: M.M. Menheere en J.L.J.M. van de Mortel

Wetsartikelen: 164 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot zware mishandeling door te slaan/steken met een gebroken wijnglas. Littekens. Volledige toewijzing vordering immateriële schadevergoeding (€ 2.700).

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1087

Zaaknummer: 13/654146-16

Rechters: E.M.M. Gabel, J. Edgar en M.T.C. de Vries

Advocaten: S. Bijl

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Vordering immateriële schadevergoeding na ongeval slechts gedeeltelijk toegewezen (€ 5.000 tegenover de gevorderde € 40.000). Deskundigenrapport toont aan dat letsel minder ernstig is dan eiseres zelf stelt en ook is geen sprake van secundaire victimisatie.

Eiseres legt aan het gevorderde ten grondslag dat zij aan het ongeval blijvend letsel heeft overgehouden, waardoor zij blijvend volledig arbeidsongeschikt is en niet in staat is zelf alle huishoudelijke werkzaamheden te verrichten. In een tussenvonnis heeft de rechtbank geoordeeld dat eiseres de door haar gestelde klachten heeft en dat die in causaal verband staan met het ongeval. De rechtbank heeft in een later tussenvonnis een verzekeringsarts tot deskundige benoemd. Deze verzekeringsarts heeft gerapporteerd. De rechtbank ziet in de reacties van partijen op het rapport van de deskundige geen grond om van zijn conclusies af te wijken. De rechtbank stelt daarom vast dat eiseres, met inachtneming van de door de deskundige genoemde voorwaarden, niet zodanig beperkt is dat zij volledig arbeidsongeschikt is als gevolg van het ongeval.

Eiseres handhaaft ook na het rapport van de deskundige haar stelling dat zij volledig arbeidsongeschikt is en geen verdienvermogen meer heeft. Het deskundigenrapport ondersteunt die stelling niet en daarom kan de vordering van eiseres, die is gebaseerd op volledige arbeidsongeschiktheid, niet slagen. Ook blijkt uit het rapport niet dat er zodanige beperkingen zijn bij eiseres dat zij beperkt is in haar verdien capaciteit en/of zelfredzaamheid. De conclusie is dat er geen sprake is van schade die voor vergoeding door Allianz in aanmerking zou moeten komen.

Eiseres vordert als onderdeel van haar totale schade ook een bedrag van € 40.000 voor vergoeding van immateriële schade. Zij stelt dat haar kwaliteit van leven ernstig is aangetast door altijd aanwezige zeurende pijn, moeheid en cognitieve klachten. Verder is volgens eiseres sprake van secundaire victimisatie vanwege de negatieve opstelling van Allianz in de schadeafwikkeling. Als onderdeel van de totale immateriële schadevergoeding vordert eiseres daarvoor een bedrag van € 10.000. De rechtbank heeft reeds eerder vastgesteld dat eiseres de door haar gestelde klachten heeft en dat zij lijdt aan een postwhiplashsyndroom (WAD I-II).

Inmiddels is door het deskundigenrapport echter ook komen vast te staan dat de beperkingen die eiseres als gevolg daarvan ondervindt geringer zijn dan zij stelt. Er zijn volgens de deskundige wel lichte beperkingen, maar van (volledige) arbeidsongeschiktheid is geen sprake. Er zijn geen belemmeringen voor wat betreft de zelfredzaamheid. Eiseres heeft wel nog steeds pijnklachten. Gelet op alle omstandigheden van het geval begroot de rechtbank de door eiseres geleden immateriële schade als direct gevolg van het ongeval in redelijkheid op een bedrag van € 5.000. Voor wat betreft de secundaire victimisatie bestaat er onvoldoende grond voor toekenning van een schadevergoeding. Allianz heeft zich steeds op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van de door eiseres genoemde beperkingen. Uit het voorgaande volgt dat zij dat standpunt niet ten onrechte heeft ingenomen.

Rekening houdend met de al door Allianz uitgekeerde voorschotten op de immateriële schadevergoeding (€ 4.000) wijst de rechtbank nog een bedrag van € 1.000 toe.

Met dank aan Stichting PIV voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-12-2017

Zaaknummer: C/O 1/295449 / HA ZA 15-464

RECHTSPRAAK

vennootschap 1/vennootschap 2

***Werknemer raakt grotendeels blind door ongeval bij bedrijf Z.
Verzekeraar werkgever stelt dat Z als materiële werkgever gehouden is
de volledige schade vergoeden.***

Feiten

De heer X heeft in dienst van zijn werkgever Y werkzaamheden verricht bij Z. Tijdens de werkzaamheden is de heer X in aanraking gekomen met natronloog, een bijtende stof. Die stof heeft hij in beide ogen gekregen, als gevolg waarvan de heer X aan zijn rechter oog volledig blind en aan zijn linker oog gedeeltelijk blind is geraakt. Aansprakelijkheidsverzekeraar 1 is als verzekeraar van Y door de heer X aansprakelijk gesteld. Aansprakelijkheidsverzekeraar 2 heeft als verzekeraar van Z aansprakelijkheid van Z erkend, maar stelt dat sprake is van eigen schuld bij de heer X en waardeert dit op 50%. Vervolgens heeft aansprakelijkheidsverzekeraar 1 besloten voor 50% te participeren in de schade van de heer X. In eerste aanleg vorderde aansprakelijkheidsverzekeraar 1 voor recht te verklaren dat Z tekort is geschoten in de krachtens artikel 7:658 BW rustende zorgplicht en uit dien hoofde aansprakelijk is jegens de heer X voor het hem overkomen ongeval, alsmede voor recht te verklaren dat Z aldus gehouden is aan aansprakelijkheidsverzekeraar 1 het betaalde en de te betalen bedragen, terug te betalen. De kantonrechter heeft de vorderingen van aansprakelijkheidsverzekeraar 1 afgewezen. Appellante, de rechtsopvolger van aansprakelijkheidsverzekeraar 1, is hiertegen in hoger beroep gekomen.

Oordeel

Het hof wenst nader geïnformeerd te worden over het volgende: (a) de dagvaarding in hoger beroep strekt ertoe dat het hof voor recht verklaart dat Z als materiële werkgever gehouden is de volledige schade van de heer X te vergoeden. Dit lijkt een eiswijziging. De eerdere eis van aansprakelijkheidsverzekeraar 1 was, naast artikel 7:658 BW, gebaseerd op de artikelen 6:162 BW, 6:173 BW en 6:175 BW; (b) de toedracht van het ongeval. Met het oog hierop verzoekt het hof appellante te bevorderen dat de heer X tijdens de comparitie aanwezig is; (c) de vraag of Z als materiële werkgever is aan te merken. Iedere verdere beslissing zal worden aangehouden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4763

Zaaknummer: 200.200.496/01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, J.P. de Haan en P.P.M. Rousseau

Advocaten: H. Lebbing en B.M. Stroetinga

Wetsartikelen: 6:10 BW, 6:102 BW, 6:162 BW, 6:173 BW, 6:175 BW en 7:658 BW